

РЕШЕНИЕ

№ 845

гр. Велико Търново, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVII СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АННА ДИМОВА

при участието на секретаря ВИЛЯНА ПЛ. ЦАЛОВА
като разгледа докладваното от АННА ДИМОВА Гражданско дело №
20234110100096 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на "ЕОС Матрикс" ЕООД - град София, чрез адв. Д. К. – ВТАК, срещу П. Д. И. искова молба. Процесуалният представител на дружеството развива съображения, че между "Обединена Българска Банка" АД и ответникът е сключен Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.10.2013 година, съгласно който, дружеството е отпуснало кредит на ответника в размер на 12 805.00 лева за покриване на потребителски нужди, която сума е усвоена еднократно на 21.10.2013 година по банкова сметка на същия. Твърди, че редовната главница по кредита се олихвява с лихвен процент към датата на сключване на договора в размер на 7.5% годишно. Посочва, че при забава за плащане на главницата, включително при предсрочна изискуемост на целия кредит се начислява и наказателна лихва върху просрочените суми в размер на договорения лихвен процент и наказателна надбавка от 5 пункта, но не повече от размера на законната лихва. Твърди, че при друго неизпълнение на договора от кредитополучателя, банката може да начислява и неустойка в размер на договорения лихвен процент и надбавка в размер на 5 пункта. Посочва, че крайният срок за погасяване на задължението по договора е 16.10.2022 година. Твърди, че на 15.12.2021 година е сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания, по силата на което, кредитодателят му е цедирал вземанията си срещу ответника по процесния договор за кредит, ведно с всички привилегии, лихви и обезпечения на ищцовото дружество. Посочва, че в качеството си на пълномощник на цедента адв.

дружество „И. и Д.“ е уведомило длъжника за извършената цесия в съответствие с чл. 99, ал. 3 ЗЗД, чрез изпращане на уведомително писмо, което е връчено на ответника на 19.08.2022 година. Със същото му е даден и 15-дневен срок за изпълнение на задълженията му. Твърди, че се е снабдил със заповед за изпълнение по Ч.гр.д. № 2925/2022г. на ВТРС за сумата в размер на 2 578.21 лева - главница по договора за кредит и за сумата в размер на 1 287.86 лева – договорна лихва за периода от 18.10.2013 година до 16.10.2022 година, срещу която длъжникът е възразил по реда на чл. 414 ГПК. Направено е искане да бъде прието за установено по отношение на П. Д. И., че дължи на "ЕОС Матрикс" ЕООД - град София сумата в размер на сумата 2 578.21 лева, част от задължението за главница по Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.10.2013 година в общ размер на 6 578.21 лева и сумата в размер на 1 287.86 лева – договорна лихва за периода от 18.10.2013 година до 16.10.2022 година, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на задължението, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по Ч.гр.д. № 2925/2022 година на ВТРС. Претендира да бъдат присъдени направените от дружеството разноси по делото както в исковото, така и в заповедното производство.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исквата молба. Процесуалният представител на ответника развива съображения, че предявените искиове макар да са процесуално допустими, по същество са неоснователни и недоказани. Оспорва претендираната договорна лихва както по размер, така и за посочения период. Навежда доводи за противоречие на уговорената наказателна лихва с разпоредбата на чл. 33 ЗПК. Направено е искане предявените искиове да бъдат отхвърлени.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото, а и от представения заверен препис на Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.10.2013 година, ведно с погасителен план към него /л. 6-11 от делото/ се установява, че "Обединена Българска Банка" АД и ответникът са сключили договор, по силата на който дружеството е предоставило на ответника кредит в размер на 12 805.00 лева, като последният се задължил да я върне, ведно с уговорената договорна лихва, като уговореният към датата на сключване на кредита лихвен процент е в размер на 7.5 % годишно. С договора страните са уговорили, че общата дължима сума от кредитополучателя е в размер на 19 671.33 лева, която сума страните са постигнали договорка да бъде платена на 108 броя месечни анюитетни вноски, включващи главница, лихва и съответната част от годишната такса за управление и обслужване, всяка в размер на 166.52 лева, а в случаите, когато кредитополучателят е сключил застраховка „Живот“, дължи и застрахователна премия в размер на 15.62 лева или общата месечна сума дължима от последния е в размер на 182.14 лева. Страните са уговорили краен срок за издължаване

на кредита 16.10.2022 година.

От Договор за прехвърляне на парични вземания от 15.12.2021 година /л. 12-12-36/ се установява, че кредитодателят се е съгласил да прехвърли на "ЕОС Матрикс" ЕООД вземания от свои длъжници, подробно описани в съответно приложение към договора. С писмено потвърждение, рег. № Ид-31566 от 22.12.2021 година /л. 37/ цедентът е потвърдил на основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД, прехвърлянето на всички вземания по рамковия договор от 15.12.2021 година, индивидуализирани в Приложение № 1А и Приложение № 1Б, представляващи неразделна част от него. В представеното по делото заверено копие на извлечение от Приложение № 1А от 10.12.2021 година /л. 38-39/ са посочени номерът и датата на договора за кредит, трите имена и ЕГН на кредитополучателя, както и размерът на задълженията по него – главница и лихва. Приложено е и пълномощно във връзка с цесията /л. 41-42/.

Пълномощникът както на цедента по договора за цесия, така и на цесионера е изпратил до ответника уведомителни писма от 12.08.2022г. /л. 43-44/ за извършеното прехвърляне на задълженията му по процесния договор за кредит, както и за размера на цялото задължение по договора за кредит, като при неплащане на посочената сума в 15-дневен срок, цялото задължение става дължимо – предсрочно изискуемо. Видно от приложеното по делото известие за доставяне /л. 40/, пратката е получена от ответника на 19.08.2022 година.

Съгласно заключението по изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза /л. 89-97/ на 21.10.2013г. „ОББ“ АД отпуснало на П. Д. И. кредит в размер на 12 805.00 лв., който е усвоен от ответника на същата дата. До 20.02.2020г. от П. Д. И. са внесени 11 407.29 лв., с които от страна на банката са погасени: главница в размер на 6 226.79 лв. (по вноски от № 1 с падеж 16.11.2013г. до № 62 с падеж 16.12.2018 г. включително в пълен размер); договорна лихва в размер на 4 113.27 лв. (по вноски от № 1 с падеж 16.11.2013 г. до № 62 с падеж 16.12.2018 г. включително в пълен размер и частично лихвата по вноска № 63 с падеж 16.01.2019 г. - в размер 15.82 лева); застраховка в общ размер на 952.82 лв. (вноски от № 1 с падеж 16.11.2013 г. до № 61 с падеж 16.11.2018 г. включително); такси в общ размер на 97.00 лева; наказателна лихва в общ размер на 10.70 лв. и наказателна надбавка в общ размер на 6.71 лева. Преди трансформирането на кредита в предсрочно изискуем (19.02.2020г.), последното направено от кредитополучателя плащане е било от 20.02.2019г., като същото е в размер на 185.00 лева. След трансформирането на кредита в предсрочно изискуем са отчетени също и плащания от 16.04.2020 година - в размер на 100.00 лева и от 29.05.2020 година - в размер на 200.00 лева, с които са погасени задължения за просрочена наказателна надбавка в размер на 24.57 лв. и договорна лихва начислена до отнасяне на дълга задбалансово в размер на 175.43 лева. Към 19.02.2020г. (датата, на която кредитът е трансформиран в предсрочно изискуем), не са били платени 14

погасителни вноски. Непогасените задължения на ответника към датата на подаване на исковата молба - 09.01.2023 г. са в общ размер на 8 574.87 лева, от които 7 858.07 лева при „ОББ“ АД и 716.80 лв. при „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, както следва: главница в общ размер на 6 578.21 лева; договорна лихва в общ размер на 349.47 лева; наказателна лихва в общ размер на 938.39 лева, начислена върху размера на предсрочно изискуемата главница от 6 578.21 лева за периода от 19.02.2020 година до 01.12.2021 година и обезщетение за забава /законна лихва/ в общ размер на 716.80 лева за периода от 15.12.2021 година до 09.01.2023 година. В проведеното на 31.05.2023 година съдебно заседание вещото лице допълва, че сумата в размер на 7858.07 лв. е начислена при „ОББ“ АД и вземането е прехвърлено с договора за цесия, а сумата в размер на 716.80 лв. представлява законна лихва, начислена от ищеца по делото, след прехвърляне на вземането. Със сумата внесена на 29.05.2020г. е погасена договорна лихва в общ размер на 175.43 лева в това число договорната лихва по вноски с пореден номер от погасителния план, както следва: вноски № 63 с падеж 16.01.2019г. и в размер на 28.03 лв. – погасен остатък; вноски № 64 с падеж 16.02.2019г. и в размер на 43.04 лв.; вноски № 65 с падеж 16.03.2019г. и в размер на 42.21 лв.; вноски № 66 с падеж 16.04.2019г. в размер на 41.39 лв.; частично договорната лихва по вноски № 67 с падеж 16.05.2019 г. в размер на 20.94 лв. Остатъчното задължение в размер на 349.47 лв. е неплатената договорна лихва, дължима за периода от 16.04.2019г. до 16.02.2020г.

От приложеното по делото Ч.гр.д. № 2925 по описа на Районен съд – Велико Търново за 2022 година се установява, че във връзка с подадено Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 25.11.2022 година е издадена Заповед № 1144 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу длъжника П. Д. И. за сумата от 2 578.21 лева - главница, дължима по Договор за потребителски кредит без обезпечение от 18.10.2013г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда - 22.11.2022г. до окончателното изплащане на сумата, сумата от 1 287.86 лева, представляваща договорна лихва от 18.10.2013г. до 16.10.2022г., както и направените разноски по делото за сумата от 77.32 лева - държавна такса и 180 лева - адвокатско възнаграждение. Заповедта за изпълнение е връчена редовно на длъжника, който в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК е подал възражение срещу нея, поради което и на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на заявителя е указано, че може да предяви иск за вземането си.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск за установяване вземането на ищеца към ответника е процесуално допустим, доколкото е предявен в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, срещу която длъжникът е възразил в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, поради което и на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на заявителя е указано, че може да предяви иск за установяване на

вземанията си. Същият има за предмет посочените в заповедта за изпълнение суми.

Предмет на установителния иск по чл. 422 ГПК е установяване съществуването на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение на посоченото в нея основание. В този смисъл, за да бъде уважен предявеният по делото иск е необходимо в условията на пълно и главно доказване ищецът да установи наличието на валидно облигационно отношение между кредитодателя и кредитополучателя по договора за потребителски кредит, усвояването на кредита от ответника, настъпила изискуемост на вземанията по кредита, размера на претендираните отделни вземания, прехвърлянето на вземанията по кредита на ищеца с договор за цесия, за което ответникът е надлежно уведомен по смисъла на чл. 99, ал. 3 ЗЗД.

В случая по делото кредитодателят по договора за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение с ответника е прехвърлил на ищцовото дружество по реда на чл. 99 ЗЗД с Договор за прехвърляне на парични вземания /цесия/ 15.12.2021 година и Приложение № 1А към него, в което цедираното право е индивидуализирано по обем и обхват, вземанията си по Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.10.2013 година, сключен с П. Д. И.. За да породи действие договорът за цесия е достатъчно постигането на съгласие между стария и новия кредитор и от този момент страните по договора за прехвърляне на вземания са валидно обвързани от него, като цесионерът се явява носител на придобитите имуществени права. За да има действие спрямо длъжника не е необходимо нито той да участва в договора, нито да го приеме, а е необходимо единствено същият да бъде уведомен от предишния кредитор за прехвърлянето – чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. Целта на уведомяването е длъжникът да бъде обвързан с договора за прехвърляне на вземането, като същевременно последният да бъде защитен от ненадлежно изпълнение на задължението си. Изискването, въведено в чл. 99, ал. 3 ЗЗД е длъжникът да бъде уведомен за прехвърлянето, но не и как да стане това, т.е. липсва забрана съобщението за цесията да бъде извършено от новия кредитор - цесионера въз основа на изрично пълномощно от цедента /Решение № 137 от 02.06.2015г. по гр. д. № 5759/2014г. на III г.о. на ВКС/. В случая по делото от приложените по делото доказателствата безспорно се установява, че ответникът е уведомен за извършеното прехвърляне от пълномощник на цедента на 19.08.2022 година /л. 40/. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че ответникът е уведомен за извършеното прехвърляне на вземането и към момента на приключване на съдебното дирене в настоящата инстанция ищецът е титуляр на вземанията по договора за потребителски кредит, сключен със П. Д. И..

Не е спорно по делото, а и от събраните доказателства безспорно се установява съществуването на валидно заемно правоотношение по силата на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 и сл. ЗПК. Кредитодателят е бил изправна

страна по договора, тъй като е изпълнил задължението си да предостави на ответника заемната сума. От заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза безспорно се установява, че на 21.10.2013 кредитодателят е заверил сметката на П. И. със сумата в размер на 12 805.00 лева. Това от своя страна е породило задължението на ответника да върне заетата сума на 108 броя месечни анюитетни вноски, с падеж на първата – на 16.11.2013 година и падеж на последната – на 16.10.2022 година.

Видно от заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза за погасяване на задълженията по кредита са отчетени плащания в общ размер на 11 407.29 лева, с които от страна на банката са погасени: главница в размер на 6 226.79 лв.; договорна лихва в размер на 4 113.27 лв.; застраховка в общ размер на 952.82 лв.; такси в общ размер на 97.00 лева; наказателна лихва в общ размер на 10.70 лв. и наказателна надбавка в общ размер на 6.71 лева. След трансформирането на кредита в предсрочно изискуем (19.02.2020 година) са отчетени плащания от 16.04.2020 година - в размер на 100.00 лева и от 29.05.2020 година - в размер на 200.00 лева, с които са погасени задължения за просрочена наказателна надбавка в размер на 24.57 лв. и договорна лихва, начислена до отнасяне на дълга задбалансово в размер на 175.43 лева. Към 19.02.2020г. (датата, на която кредитът е трансформиран в предсрочно изискуем), не са били платени 14 погасителни вноски. Непогасените задължения на ответника към датата на подаване на исковата молба - 09.01.2023 г. са в общ размер на 8 574.87 лева, от които 7 858.07 лева, начислени при „ОББ“ АД и 716.80 лв. - при „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, както следва: главница в общ размер на 6 578.21 лева; договорна лихва в общ размер на 349.47 лева за периода от 16.04.2019 година до 16.02.2020 година; наказателна лихва в общ размер на 938.39 лева за периода от 19.02.2020 година до 01.12.2021 година и обезщетение за забава /законна лихва/ в общ размер на 716.80 лева, начислена от ищеца по делото за периода от 15.12.2021 година до 09.01.2023 година.

Следва да се има предвид, че съгласно заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза кредитът е обявен за изцяло и предсрочно изискуем от „ОББ“ АД на 19.02.2020 година. Това обстоятелство не е оспорено, както от ищеца, така и от ответника, поради което следва да бъде зачетено от настоящия съдебен състав. Предвид това, задължението за заплащане на договорна лихва по кредита по чл. 4 от договора е изчислено в размер на 349.47 лева и до датата, на която кредитът е трансформиран за предсрочно изискуем, респективно - след тази датата не е начислявана лихвата по чл. 4 от договора. След обявяването на кредита за предсрочно изискуем – 19.02.2020 година, кредиторът е начислил наказателна лихва по чл. 7 от договора до 01.12.2021 година в размер на 938.39 лева, т.е. до прехвърляне на вземането на ищцовото дружество. Съгласно заключението по допуснатата ССЧЕ начислената наказателната лихва е в размер на 8 %, поради което не е налице нарушение на разпоредбата на чл. 33, ал. 2 ЗПК. Следва да се има предвид, че макар да

липсва изрично разграничение, двете лихви са предвидени в договора за предоставяне на потребителски кредит, произтичат от него, респективно – представляват договорна лихва, като едната има характер на възнаградителна такава, а другата на наказателна лихва и като такива са дължими от ответника по делото. Сборът на възнаградителната лихва по чл. 4 от договора и наказателната лихва по чл. 7 от него е в размер на 1 287.86 лева, колкото е и претендираната с исковата молба договорна лихва. Мораторна лихва за забава, която вещото лице е изчислило в размер на 716.80 лева, за периода от 15.12.2021 година до 09.01.2023 година, не е претендирана както със заявлението по чл. 410 ГПК, така и с исковата молба, поради което същата не следва да бъде присъждана в настоящото производство.

Неоснователно се явява и направеното от ответника с възражението по чл. 414 ГПК възражение за погасяване на задължението му по давност. В тази връзка следва да се има предвид, че трайно установена е практиката на ВКС, че при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респективно - при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. При постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост, какъвто е настоящият случай – 19.02.2020 година. В този смисъл и доколкото заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е подадено на 22.11.2022 година, задължението на ответника по договора кредит не се явява погасено по давност.

Мотивиран от всичко изложено по-горе съдът намира, че предявените по делото установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК се явяват основателни и доказани за сумата от 2 578.21 лева, представляваща главница по Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.10.2013 година, като част от задължение за главница в общ размер на 6 578.21 лева, за сумата в размер на 1 287.86 лева, представляваща договорна лихва за периода от 16.04.2019 година до 16.02.2020 година до 01.12.2021 година, от която сумата в размер на 349.47 лева – договорна лихва по чл. 4 от договора за периода от 16.04.2019 година до 16.02.2020 година и сумата в размер на 938.39 лева – наказателна лихва по чл. 7 от договора за периода от 19.02.2020 година до 01.12.2021 година, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда – 22.11.2022 година до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена Заповед № 1144 за изпълнение

на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.11.2022 година по Ч.гр.д. № 2925/2022г. по описа на Районен съд – Велико Търново. Следва обаче да бъде отхвърлена претенцията на ищеца за договорна лихва за периода от 18.10.2013 година до 15.04.2019 година и за периода от 02.12.2021 година до 16.10.2022 година.

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски, както в исковото, така и в заповедното производство /т. 12 от ТР №4/18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г. на ОСГТК, на ВКС/ се явява основателна. В исковото производство ищецът е доказал извършването на разноски общо в размер на 377.32 лева - за държавна такса в размер на 77.32 лева и за депозит по изготвената ССЕ в размер на 300.00 лева, респективно - за заповедното производство дължи заплащането на разноски в размер на 257.32 лева.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **П. Д. И.** от ***, с ЕГН *****, че дължи на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, със седалище и адрес на управление град София, район Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Райчо Петков – Казанджията“ № 4-6, с ЕИК 131001375 **СУМАТА в размер на 2 578.21 лева** /две хиляди петстотин седемдесет и осем лева и двадесет и една стотинки/ - главница по Договор за предоставяне на потребителски кредит без обезпечение от 18.10.2013 година, като част от задължение за главница в общ размер на 6 578.21 лева, **СУМАТА в размер на 1 287.86 лева** /хиляда двеста осемдесет и седем лева и осемдесет и шест стотинки/, представляваща договорна лихва за периода от 16.04.2019 година до 01.12.2021 година до 01.12.2021 година, **от която:** сумата в размер на 349.47 лева – договорна лихва по чл. 4 от договора за периода от 16.04.2019 година до 16.02.2020 година и сумата в размер на 938.39 лева – наказателна лихва по чл. 7 от договора за периода от 19.02.2020 година до 01.12.2021 година, **ведно със законната лихва върху главницата** от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 22.11.2022 година до окончателното изплащане на задължението, за които суми е издадена Заповед № 1144 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.11.2022 година по Ч.гр.д. № 2925/2022г. по описа на Районен съд – Велико Търново, **като отхвърля** претенцията за договорна лихва за периода от 18.10.2013 година до 15.04.2019 година и за периода от 02.12.2021 година до 16.10.2022 година, като неоснователна.

ОСЪЖДА П. Д. И. от ***, с ЕГН *****, да заплати на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, със седалище и адрес на управление град София, район Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. „Райчо Петков – Казанджията“ № 4-6, с ЕИК 131001375 **сумата в размер на 377.32 лева** /триста седемдесет и седем лева и тридесет и две стотинки/, представляваща направените от дружеството в исковото производство

съдебни разноси, както и сумата в размер на **257.32 лева /двеста петдесет и седем лева и тридесет и две стотинки/**, представляваща направените от дружеството в заповедното производство съдебни разноси.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по частно гражданско дело № 2925 по описа на Районен съд – Велико Търново за 2022 година.

Препис от решението да се връчи на страните по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____